

C

Kulttuuri

ARVIOITA

Wieniläisjouset
soivat kirkkaasti

**Concilium musicum Wien Sello-
salissa. – Mozart, Krenek,
Hoffmeister, Haydn, Angerer.**

KONSERTTI. Viisijäsenisen Concilium musicum Wien -yhtyeen periodisoittimet ovat peräisin 1700-luvun Itävallasta. Kuten arvata saattoi, niillä on oma wieniläinen luonteensa.

Pieni yllätys oli jousisoittimien, viulun, viola d'amoren, alttoviulun ja sellon kantavan kirkas, melko suoraviivaisesti etenevä sointi. Olisi luullut, että suurempi vivahderikkaus ja pehmeämmät sävyt olisivat kuuluneet 1700-luvun wieniläiseen soittotyylisiin.

Pehmeä-äänisin instrumentti sattui olemaan **Andreas Henglin** luonnontorvi, siis venttiilitön käyrätorvi. **Mozartin** Es-duuri-käyrätorvikvintetossa täytyi oikein ihmetellä, miten samettisen jalon soinnin Hengl onnistui loihtimaan tästä soittimesta, joka usein raikaa hieman raa'alla luonnonäänellä.

Hengl osaa käsitellä virtuoosisen notkeasti ja ilmeikkäästi soitintaan. Nopeat juokset, laajat fanfarimaiset intervallihypyt ja trillit irtosivat vaivattomasti tämän taiturin otteessa. Joskus luonnontorvi muistutti hankalasti käsiteltävästä luonteestaan.

Olisi ollut hauskaa kuulla viola d'amorea jossakin 1700-luvun kappaleessa. Tosin **Paul Angererin Sinfonia, Kehtolaulu ja tanssi** (1993) toi monipuolisesti esiin barokkiajan suosiman viola d'amoren erilaiset tekniset ja ilmaisulliset ominaisuudet.

Uusklassinen, kansanmusiikkipohjainen, hauska ja viihdyttävä teos pyrki erityisesti korostamaan viola d'amoren pelimannimaisesti sahaavia ja pyöriviä piirteitä

eikä niinkään sen aistillista sulosointia. **Christoph Angerer** on mestari viola d'amoren käsittelyssä.

Hannu-Ilari Lampila

HELSINGIN SANOMAT, unabhängig, Auflagenhöhe ca. 436.000

4.2.2011

Konzertbesprechung von Hannu-Ilari LAMPILA

Wiener Streicher haben einen glänzenden Klang

Concilium musicum, Wien, Sello-Saal – Mozart, Krenek, Hoffmeister, Haydn, Angerer

Die authentischen Instrumente des 5-köpfigen Ensemble Concilium musicum stammen aus dem Österreich des 18. Jahrhunderts. Sie haben ihren eigenen Wiener Charakter. Der tragend-glänzende, recht direkte Klang der Streichinstrumente, der Geige, der Viola d'amore, der Bratsche und des Violoncello bot eine kleine Überraschung. Man hätte geglaubt, dass größerer Nuancenreichtum und weichere Nuancen zum Wiener Spielstil des 18. Jahrhundert gehört hätten.

Das Instrument mit dem weichsten Klang war zufälligerweise das Naturhorn Andreas HENGLs, also ein ventillofes Bügelhorn. Im Es-Dur-Hornquintett musste man sich richtig wundern, was für einen samtigen edlen Klang HENGL aus diesem Instrument, das häufig einen etwas zu rohen Naturton hat, hervorzuzaubern imstande war.

HENGL kann sein Instrument mit virtuoser Biagsamkeit und ausdrucksvoll handhaben. Schnelle Läufe, breite fanfarenartige Intervallsprünge und Triller konnte dieser Meister mühelos hervorzaubern. Manchmal zeigte das Naturhorn seinen unbequem zu behandelnden Charakter.

Es wäre schön gewesen, Viola d'amore in einem Stück aus dem 18. Jahrhundert zu hören. Allerdings brachte das Werk von Paul ANGERER „Sinfonie, Wiegenlied und Tanz“ (1993) die verschiedenen technischen und auf den Ausdruck bezogenen Eigenschaften der im Barock beliebten Viola d'amore vielseitig zum Vorschein.

Das neuklassische, volksmusikbezogene, lustige und unterhaltende Werk war bemüht, besonders die dorfmusikantenartig sägenden und rotierenden Züge zu betonen anstelle des sinnlichen Wohlklangs. Christoph ANGERER ist ein Meister der Viola d'amore.